

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. VI. Vtrum sacerdotium Christi fuerit secundum ordinem Melchisedech.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

quàm commemorare cruetum crucis sacrificium; sed eatenus dici commemorationem quòd non sit alia hostia nostri & sacrificij cruenti; sed vt Trident. cap. 2. citato sit eadem hostia, idem etiam offerens sacerdotum ministerio, solà offerendi ratione diuersa.

Adde quòd per nostrum sacrificium non comparatur nouum pretium, sed per illud applicetur iam comparatum per sacrificium crucis.

ARTICVLVS IV.

Vtrum effectus sacerdotis Christi non solum ad alios pertinuerit, sed etiam ad ipsum?

Resp. neg.

8.

Non est dicendus pro se sacrificium obtulisse.

VIDETUR articulus de eodem effectu intelligi de quo præcedens articulus: in quo sensu facilis est responsio negatiua; cum enim Christus non potuerit peccare, non potuit esse particeps illius effectus sacerdotij. Potuit tamen esse particeps alterius, scilicet gloriæ corporis & exaltationis nominis: quia, vt dictum est supra cum ageretur de Christi merito, illa sibi per mortem promeruit; non tamen ideo dicendus est pro se sacrificium obtulisse, cum hæc sint solum minus principales effectus passionis.

ARTICVLVS V.

Vtrum Christi sacerdotium permaneat in æternum

Resp. affirm. Psal. 109.

9.

Variis sensibus æternitatis sacerdotij Christi.

AFFIRMAT. patet ex psalmo 109. *Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech;* item ex epistola ad Heb. Censet verò S. Th. Christi sacerdotium non dici æternum quòd oblatio daret in æternum, sed quòd fructus ipsius sacerdotij sit æternus, scilicet gloria.

Aliter etiam alij explicant æternitatem sacerdotij Christi. 1. quòd nullum aliud ei succedat, quemadmodum abolito sacerdotio Aaronico successit aliud. 2. quòd Christus sit sacerdos in æternum quia in æternum manet: quamdiu autem manet, manet sacerdos non electione, vel dono accidentali superaddito, sed propter vnionem hypostaticam perseverantem. 3. quòd oblatio hostiæ perseneret vsque ad finem sæculi; quòd verum est ratione sacrificij inueniunt.

Quis videatur maxime ad mentem Psalmiste. Trident.

Aduerte quòd licet singulæ explanationes sint veræ, & secunda sit ad mentem Apostoli ad Heb. 7. postrema tamen magis videatur esse secundum mentem Psalmistæ, vt deduci potest ex Trident. sess. 22. capit. 1. Ex eo enim quòd sacerdotium Christi non erat per mortem extinguendum, docet quòd Christus, declarans se sacerdotem secundum ordinem Melchisedech in æternum constitutum. Corpus & Sanguinem suum sub speciebus panis & vini obtulerit, ac sub earundem rerum symbolis Apostolis eorumque in sacerdotio successoribus vt offerrent præceperit; atque ita iuxta Concilium, sacerdotium Christi dicitur æternum, quòd is per ministros suos sacrificium inuentum vsque ad finem sæculi offerat.

ARTICVLVS VI.

Vtrum sacerdotium Christi fuerit secundum ordinem Melchisedech.

AFFIRMAT. quòd est de fide, vt patet ex psalmo 109. *Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.* Item ex Apostolo ad Heb. 5. & 7. pro cuius rei explicatione

Notandum. 1. quosdam Iudæos commentos fuisse Christum fuisse sacerdotem ordinis Leuitici, seu legis antiquæ; quòd sibi videntur colligere ex eo quòd Christus in templo disputauerit & vendentes ex eo eiecit. videri potest Suidas verbo *Iesus*.

Id verò falsum esse constat ex cap. 7. ad Heb. ex quo patet Christum non fuisse de tribu Leui, sed de tribu Iuda: in quo enim hæc dicuntur (scilicet Christo, de quo in præcedentibus agit Apostolus) *de alia tribu est, de qua nullus aliorum presbiter fuit. Manifestum est enim quòd ex Iuda oritur sit Dominus noster, in qua tribu nihil de sacerdotibus Moyses locutus est.* vbi vult docere Christum non fuisse sacerdotem Leuiticum.

Quæ verò afferuntur ad id probandum leuioris sunt momenti: legere enim vel etiam disputare in templo, non est sufficiens signum quòd aliquis fuerit sacerdos Leuiticus; cum etiam Paulus Act. 13. disputauerit in synagoga, qui tamen non erat sacerdos Leuiticus, cum esset de tribu Benjamin. Ex quo etiam ostenditur nec esse signum vilius gradus, vel officij Leuitici; nam viris doctis quantumvis nec sacerdotibus nec Leuitis aut lectoribus, id erat concessum.

Ad aliud dico Christum non eiecit vendentes ex potestate sacerdotali Leuitica sed tanquā Prophetam legitimam ad id habentem auctoritatem.

Notandum 2. Melchisedech fuisse verum & purum hominem. Quòd fuerit verus homo patet Genes. 14. vbi dicitur, *at verò Melchisedech rex Salem proferens panem & vinum, erat enim sacerdos Dei altissimi.* ex eo enim quòd fuerit rex & sacerdos satis constat fuisse hominem, idque docent varij Patres contra quosdam hereticos dictos Melchisedechianos, qui asserbant Melchisedech fuisse virtutem quandam Christo superiorem. Quòd verò fuerit purus homo ex eo patet, quòd sit de fide solum Christum inter homines non esse purum hominem.

Notandum 3. Melchisedech fuisse verum sacerdotem; quòd patet ex Gen. 14. citato. psalmo 109. & Apostolo ad Heb. 5. & 7.

Nec refert quòd nomen Hebræum *מלך* Cohen in hebraico positum in genesi supra, significet etiam principem: nam ibi debet significare sacerdotem, cum prius fuerit dictum, *Melchisedech rex Salem.* Adde quòd nisi eo loco significet sacerdotem, sensus non constet. verbis gratia, si dicatur, *Melchisedech rex Salem proferens panem & vinum* (erat enim princeps altissimi), siue vt in hebræo, *& ipse princeps altissimi* benedixit ei. Videri potest dub. 3. de sacrificio, vbi id fufius ex scriptura & Patribus ostendimus.

Cui communi Patrum sententiæ non repugnat Anacletus epistola 2. dicens, *inimū sacerdotij fuit Aaron, licet Melchisedech prius sacrificium obtulerit, & post hunc Abraham, Isaac & Iacob, sed hi spontanea voluntate assauerunt.* Non inquam repugnat, quia non vult negare Melchisedech fuisse sacerdotem, sed solum docere non fuisse cum vnctione & ex-

ternis

ternis quibuldam ceremonijs, eò quòd tale genus sacerdotij initium sumpserit ab Aaron, his prenotatis explicandum restat qua ratione Christus dicatur sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech.

Dicitur ergo sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech, non quòd eius sacerdotium sit eiusdem rationis cum sacerdotio Melchisedech, vel quòd ex eo deriveretur; sed quòd peculiari quadam ratione fuerit præfiguratum per sacerdotium Melchisedech, secundum quod in Scriptura introducit, ut fusiè Apost. ad Heb. 7. quòd scilicet Christus & eius sacerdotium optimè representetur in cõditione personæ Melchisedech. 1. Melchisedech, id est ac Rex iustitiæ, quòd optimè convenit Christo, qui rex est omnis iustitiæ. 2. idè Melchisedech erat rex Salem, id est, pacis, quòd etiam optimè Christo convenit: qui nos æternò Patri reconciliavit & pacè nobis adduxit. 3. Melchisedech dicitur sine patre, sine matre, sine genealogia; non quòd patre vel matre caruerit, sed quia Scriptura nunquam id indicet: cum enim in Genesi recensentur aliorum generationes eorumque initium & finis; quando occasione Abrahæ agitur de Melchisedech, nihil simile recensetur; quòd factum est ut in eo esset figura Christi, qui quia Deus est sine matre, quia homo sine patre, & cuius generatio est inenarrabilis: item ut aliquo modo ostendatur quòd Christus non acceperit sacerdotium ex successione sicut sacerdotes Leuitici. 4. neque initium neque finis Melchisedech ponitur in Scriptura, & proinde neque ponitur finis sacerdotij ipsius, in quo optimè assimilatur Christo qui manet sacerdos in æternum. 5. sacerdotium Melchisedech fuit excellentius Aaronico, cum Melchisedech benedixit Abrahæ; sine illa autem contradiçione, quòd minus est à meliore benedictio, ut ait Apostolus ad Heb. 7. 2. cum ab eodem Abrahamo decimas acceperit, ut patet ex cap. ad Hebr. citato. Ex quo constat quòd Gen. 14. Abraham decimas dedit Melchisedech; quòd & ex illo cap. potest colligi: nam Abraham spolijs onustus non indigebat alienis; igitur non dedit Melchisedech decimas Abrahamo, sed cõtrà Abraham dedit Melchisedech, & quidem in agnitione superioritatis. & ita tribus Levi & sacerdotes Aaronici fuerunt in Abrahamo decimati, & quòd inde sequitur, Melchisedech fuit excellentior sacerdotibus Aaronicis, obiger.

Notandum Christum non fuisse in Abrahamo decimatum, quia non continebatur in lumbis eius secundum seminalem rationem, sed tantum secundum corporalem substantiam.

Præter has repræsentationes quas ponit Apostolus ad Heb. 7. sacerdotium Melchisedech in eo etià repræsentat sacerdotium Christi, quòd panem & vinum in sacrificiũ obtulerit. Melchisedech panem & vinum in sacrificiũ obtulisse docent plures Patres, quorum sententiæ referuntur dub. 3. de sacrificio; & videtur patere ex Scriptura: nam Gen. 14. non videtur ad aliud introduci quòd Melchisedech fuerit sacerdos altissimi, quàm ut insinuetur eum protulisse panem & vinum in sacrificium. 2. quia milites Abrahæ abunde cibos habebant, nec alienis indigebant, ut patet ex loco Genesii citato; unde Melchisedech non habuit necesse illis panem & vinum præbere in refectionem. 3. cum Scriptura toties faciat mentionem sacerdotij Melchisedech, mirum esset si nusquam meminisset sacrificij illius; non autem meminit alio loco. Idem non obscure potest colligi ex Trid. sess. 22. cap. 1.

Dices Apostolus c. 7. ad Heb. citato nullam facit mentionem huius similitudinis; cum tamen accurate enumeret ea quibus Melchisedech assimilatur Christo.

Resp. non idcirco eam prætermisisse quòd existimavit Melchisedech non obtulisse panem & vinum in sacrificium, atque adeò iudicavit Christum non sacrificasse sub speciebus panis & vini; sed quòd id ad illius institutum non magnopere faceret, pro quo

Notandum Apostolum in ea parte epistolæ potissimum intendisse explicare necessitatem sacrificij cruenti propter infirmitatem sacrificiorum Aaronicorum; ad hoc autem non erat necesse quidquam dicere de sacrificio incruento vel eius typo. 2. ex prærogativa Melchisedech supra sacerdotes Aaronicos, intendisse ostendere prærogativam Christi supra eosdem, ad quòd etiam nullo modo deserviebat referre quòd Melchisedech panem & vinum obtulerit; cum non videatur excellentius offerre panem quàm vitulum, fieri etiam potuit quòd noluerit Apostolus explicare tantum mysterium Iudæis utpote minus capacibus.

Quæres cur Christus non etiam dicatur sacerdos secundum ordinem Aaron; cum eius sacerdotium fuerit repræsentatum per sacerdotium Leuiticum.

Resp. quia Aaronicum sacerdotium carnali successione obtinebatur, & permanebat in sola Aaronis posteritate; sacerdotium autem Christi non fuit ex successione. Adde quòd sacerdotium Aaronis erat abolendum per sacrificium crucis, sacrificium autem Melchisedech non tam fuit abolitum quàm perfectum, & ita sacerdotium Christi æternum non censetur repræsentari per sacerdotium Aaronicum.

D V B I U M I.

Vtrum Christus iure hæreditario fuerit rex Iudæorum?

CVM Christus in varijs fuerit per Melchisedech figuratus, ut hætenus est demonstratum, petitur an etiam fuerit in regia potestate, ita ut quemadmodum Melchisedech simul fuit sacerdos & rex, similiter & Christus fuerit rex in quantum homo: constat enim eum tanquam Deum supremam in res omnes habere potestatem titulo creationis & conservationis.

Petit autem peculiariter præsentis dubio an fuerit rex Iudæorum titulo hæreditario. Afferunt enim Armacanus li. 4. qq. Armeniacarum q. 16. & aliquot alij citati à Vasques disp. 87. cap. 1. Negat verò communis Doctorum sententia, & merito; cum prior sententia nullo solido nitatur fundamento. Præterea constat regiam potestatem durante Christi adventum intercidisse in populo Iudaico: nam Machabæi fuerunt duces populi, quos dici nequit iniuste v'supasse huiusmodi potestatem; igitur non potest dici Christum fuisse regem per devolutionem ipsius tituli ad illum.

2. non potest ostendi quòd B. Virgo fuerit orta ex Davide per primogenitos Salomonis continuè seri; vel, quòd ijs deficientibus maiores B. Virginis in ius regni successerint sine interruptione usque ad ipsam; neque potest ostendi quòd illa ius regni in filium transulerit.

Idem discursus fieri potest de Iosepho, de quo nullo efficaci argumento potest ostendi quòd continuè serie descenderit ex ijs quibus ius re-

Cur Apostolus non meminerit huius similitudinis.

Quæstione. Cur Christus non dicatur sacerdos secundum ordinem Aaron.

Sensus quæstionis.

Afferit Armacanus & aliqui alij.

16. Negativa præfertur, & est communis.

gni competebar. Et quamuis id probaretur, non sequeretur Christum fuisse regem iure hereditario; cum enim non fuerit filius Iosephi, neque debuit esse eius haeres in regno; nec potest dici quod ei successerit ratione adoptionis, quia non potest villo modo probari quod Iosephus illum adoptauerit: & quamuis illum adoptasset, non potuit illum transferre ius regni (si quod adhuc restabat in gente Iudaeorum) cum praedictio eorum qui debebant legitime succedere.

17.

Ierem. 22.

Eadem communis sententia solet etiam probari ex cap. 22. Ierem. ubi de Iechonia dicitur: *scribe virum istum sterilem, ut iam qui in diebus suis non prosperabitur; nec enim erit de semine eius, qui sedeat super solium David, & potestatem habeat ultra in Iuda.* Aliqui tamen censent infirmam esse probationem, eo quod ex illo loco Scripturae solum habeatur filios Iechoniae non fessuros in diebus eius; alioquin Zorobabel eius nepotem praefuisse populo. Verum non videtur contemnenda probatio; cum & Zorobabel non praefuerit titulo regio, & postmodum successerint alij qui non fuerunt de tribu Iuda.

Christus fuit spiritaliter Rex Iudaeorum.

Pro priori sententia obijci possunt in speciem varia loca Scripturae: sed ea intelliguntur de spiritali Christi regno, quod scilicet is spiritaliter fuerit Rex Iudaeorum, & quod Deus ei dederit sedem David patris eius, scilicet spiritaliter, eo quod modo spiritali regnet.

DVBIUM II.

An alio titulo habuerit directam potestatem temporalem rerum mundanarum?

18.

Indirecta habuit Christus, ut summus sacerdos.

DIcitur *directam*, quia saltem indirecta ei tanquam supremo sacerdoti est concedenda; cum sit ei concedenda potestas disponendi de rebus temporalibus quatenus ad finem spirituales conducit; in perfecta potestas supernaturalis includat potestatem disponendi de temporalibus quatenus ad ipsius finem requiritur. De potestate directa duae sunt sententiae.

De directa negat Victor. Medin.

Prior negat Christum eam habuisse. ita Victorius relectione 1. de potestate Ecclesiae quaest. 5. numer. 16. Medin. infra quaest. 59. articulo. 4. & alij

Asserunt plurimi: & verius.

19. Eam habuit rationes unionis hypostaticae.

2. asserit fuisse regem temporalem omnium regnorum mundi, & directam in res omnes habuisse potestatem temporalem. Ita plurimi tam antiqui quam recentiores. ubi

Notandum 1. Christum non habuisse hanc potestatem electione humana, vel simili aliquo titulo humano successione &c. sed longe eminentiori, scilicet ratione unionis hypostaticae naturae humanae cum Verbo; ratione cuius natura humana ad tantam euectam est dignitatem, ut pro suo nutu posset Vniuersum gubernare, hominibus & Angelis leges praescribere, de rebus totius Vniuersi disponere, & per consequens omnes deberent Christo etiam ut homini obedire.

Per hanc tamen potestatem non excludit dominia principum secularium.

Notandum 2. Christum per hanc potestatem non exclusisse vera & proprie dicta dominia hominum & principum secularium, unde etiam posita huiusmodi potestate in Christo, principes non sunt sua potestate priuati, sed vere remanserunt cum eadem auctoritate quam ante Christum na-

tum habuerunt. Quemadmodum enim dominium Dei non excludit inferiora aliorum dominia & iurisdictionem: ita dominium excellentie in Christo non excludit dominia inferioris rationis alijs competentia, quamquam fatendum sit illa dependere a voluntate saltem permissiva Christi ut in alijs permaneant.

Notandum 3. Christum Dominum non fuisse usum hac potestate dum in terris versaretur, unde cum Ioannis 6. turba vellet illum in regem eligere, fugit in montem. 2. noluit controuersias de rebus temporalibus dirimere. 3. nullas principibus leges imposuit, neque eis praescripsit modum gubernandi; neque reges sunt Christi vicarij, sed eodem iure sua iurisdictione & potestate uti possunt, quo permittuntur iure natura. haec omnia possunt confirmari ex eo quod cum Christus versaretur in terris pauperem vitam ageret & paucarum rerum usum habuerit.

Haec sententia videtur omnino verior, quae pluribus scripturae locis probari solet, non tamen ita efficaciter, cum illa apte possint explicari de regno Christi spirituali; ut cum dicitur *Rex regum*.

Minus etiam apte probatur ex Patribus; hi enim, ut bene expendit Vasquez disput. 87. cap. 3. vel non agunt de temporali Christi regno, vel non agunt de Christo secundum naturam humanam.

Itaque videtur solum probari ratione posita in 1. notabili; ex qua patet quod Christo etiam secundum naturam humanam omnia deberent obedire, & is de omnibus posset disponere &c. patet etiam quod licet exercitium illius potestatis se posset abdicare, nullo tamen modo posset ipsam potestatem; cum non competere ei liberè, sed necessario consequeretur ipsam unionem hypostaticam naturae humanae cum Verbo: quae potestas nullam dicit imperfectionem & optime consistit cum paupertate Christi & abdicatione usus rerum terrenarum. Quamuis enim propter finem Incarnationis non fuerit conueniens Christum sese immiscere rebus temporalibus, cum deberet docere contemptum honorum & rerum terrenarum; ipsa tamen potestas absque ulla diminutione status perfectionis potuit illi competere & reipsa competuit.

Ex his abunde satisfactum est ijs omnibus quae pro priori sententia solent adferri, quae nihil vident contra secundam sententiam, ut facile colligi potest ex dictis.

Petes an Christus quia homo habuerit dominium in res singulas vniuersi?

Doctores qui adherent secundae sententiae videntur in hoc puncto tacite sequi partem affirmatiuam. Vasquez tamen negatiuam amplectitur disp. citata cap. 6. Primum ex eo quod non liceat colligere: habuit potestatem regiam temporalem; ergo habuit dominium rerum singularum. 2. Ioannes 22. extrau. *Cum inter nonnullos*; & extrau. *Quia quorundam*: de verborum significatione tradit Christum interdum habuisse dominium & proprietatem aliquarum rerum: supponit ergo non habuisse omnium rerum ratione unionis; nisi enim id supponeret, non apte suam responsionem restringeret. 3. *Et ut certo, si duobus, ff. commodati vel contra*; dicitur non posse esse duos dominos eiusdem rei aut partis illius in solidum.

Verum propter haec & similia argumenta non videtur

20.

Christus non est vniuersus hac potestate dum versaretur in terris. Ioan. 6.

Christus non potuit istam potestatem se abdicare.

21. Haec potestas bene consistit cum paupertate Christi.

Quaest. Habent ne quia homo dominium in res singulas.

Extrau. Cum inter nonnullos.

22. Et ut certo.

videtur recedendum à communiori Doctorum sententia: nam vno hypostatica quæ præbet Christo sufficientem titulum potestatis regie & temporalis in regna mundi, potest eidem tribuere titulum dominij in res singulas; quod dominium non sit humanum, sed excellentius, & medium inter diuinum & humanum; sitque dominium cuiusdam excellentiæ infra diuinum, quod non destruat aliorum dominia, sed illa secum compatiatur: quemadmodum potestas regia in Christo sese compatiatur cum potestate aliorum regum. Et quamuis non sequatur, Christus habet potestatem regiam; ergo habet dominium rerum singularum: tamen verumque potest ei concedi, eò quod titulus sufficiens ad vnum, in illo etiam sufficiat ad alterum. vnde patet responsio ad primam rationem.

Ad secundam Resp. Ioannem 22. nullo modo suare sententia Vasquez; nam omittis quorundam solutionibus, dico quod priori extrau. solum vellet definire Christum aliqua habuisse titulo humano dominij donatione, emptione; quorū vsum etiam habuerit: qua ratione constat non habuisse omnia, nec vllus id asserit; non verò definit quicquam de domino alterius generis, quod citra vsum Christus habuit. Idem est sensus Pontificis in altera extrau. cum in ea solum propugnet quod in præcedente statuerat & definiuerat.

Ad 3. Resp. id verum esse de dominio eiusdem rationis: non verò quando ipsa dominia sunt diuersæ rationis, vt contingit in dominio Christo competente ratione vnionis hypostaticæ suæ humanitatis cum Verbo, respectu dominiorum hominum particularium.

QVÆSTIO XXIII.

De adoptione Christi.

ARTICVLVS I.

Vtrum Deo conueniat adoptare?

AFFIRMAT. quod in sequentibus explicabitur.

ARTICVLVS II.

Vtrum adoptare conueniat toti Trinitati?

AFFIRMAT.

ARTICVLVS III.

Vtrum adoptari sit proprium rationalis creature.

AFFIRMAT. Circa hos tres articulos Notandum nomen adoptionis translatum esse ab humanis ad diuina. Porro adoptio est liberalis acceptio personæ extraneæ in filium (adde, vel nepotem) per quam datur ius ad hæreditatem. Adoptio hæc legibus introducta est ad solationem eorum, qui proles seu filios naturales ex se non valent suscipere; ita vt per hoc medium defectus naturæ aliquo modo suppleatur; quamuis postmodum sit concessum adoptare ijs qui filios procreant.

Dicitur *liberalis* seu gratuita; si enim tribuatur ius alicui ad hæreditatem ex debito, vel oneroso aliquo contractu, is non censetur adoptari, sed alio titulo ei competet ius ad bona alterius.

Dicitur *persona extraneæ*; quia persona naturaliter alium contingens non adoptatur secundum eum gradum quo contingit, & secundum quem competit ei ius ad hæreditatem alterius; vnde filius naturalis non adoptatur in filium. Addidi *secundum eum gradum quo contingit*, quia nepos potest in filium adoptari, secundum quem gradum est persona atque extranea. Porro persona quæ adoptatur non solum ante adoptionem est extranea, sed etiam post adoptionem remanet extranea adoptanti.

Cum verò adoptio sit quidam contractus per quem adoptatus subditur aliquo modo adoptanti, requiritur vt is qui adoptatur in illud consentiat: qui, si sit sui iuris, debet per se consentire; si verò non sit sui iuris, debet consentire saltem per alios.

Ex his satis constat resolutio articuli primi, quod scilicet Deus aliquos adoptet, cum liberali & gratuita sua voluntate aliquos assumat in filios, quibus tribuat ius ad suam hæreditatem, æternam scilicet beatitudinem, ad quam ex naturæ suæ conditione nullum ius habent.

Patet ex scriptura quæ nomine adoptionis in hac significatione vtitur ad Rom. 8. *accepistis spiritum adoptionis filiorum.* ad Gal. 4. *misit Deus filium suum factum ex muliere factum sub lege, vt eos qui sub lege erant redimeret, vt adoptionem filiorum reciperemus.* ad Ephes. 1. *prædestinavit nos in adoptionem filiorum.* De eadem intelligitur quod habetur Ioannis 1. *deus eis potestatem filios Dei fieri &c. qui ex Deo nati sunt.* & 1. Ioannis 3. *videte qualem charitatem dedit nobis pater, vt filij Dei nominemur & simus.* videri potest Trid. sess. 6. cap. 4. *Adoptat autem Deus cum iustificationis gratiam infundit, vt patet ex locis scripture citatis.*

Constat 2. quod docet S. Thom. art. 3. scilicet solas creaturas capaces rationis posse adoptari, quia illæ solæ sunt capaces diuinæ hæreditatis & gratiæ.

Porro omnis creatura rationalis est capax vt adoptetur; & non soli prædestinati possunt esse filij Dei adoptiui, sed etiam præsciti, scilicet pro eo statu quo iusti sunt. Imò peccatores qui sunt prædestinati, pro eo tempore quo sunt peccatores non sunt filij Dei adoptiui, vt constat ex terminis, cum pro eo tempore sint inimici Dei, & si in eo statu decederent, essent in æternum damnandi.

Ex his vterius fit, vt non tantum iusti noui Testamenti sint filij Dei adoptiui; sed etiam iusti veteris Testamenti, licet hi non possent hæreditatem adire ante solum pretium humanæ redemptionis, & licet sub lege haberent statum seruilem. Nec obstat quod Christus dicatur venisse vt adoptionem filiorum reciperemus; quia eam per Christi merita receperunt.

3. Ex his fit vt non soli homines sint capaces filiationis adoptiue, sed etiam Angeli: cum etiam hi sint capaces regni cælestis, ad quod tamen ex vi suæ originis ius non habent, sed ex libera Dei voluntate ad illud assumuntur. Nec obstat quod boni nunquam peccarint, quia ad adoptionem non requiritur vt persona aliquo tempore fuerit per peccatum à Deo elongata; sufficit quod ex sua conditione non habeat ius ad hæreditatem illius.

Explicatur definitio partis.

Adoptare conuenit Deo.

Rom. 8. Gal. 4.

Ephes. 1. Ioan. 1.

1. Ioan. 3.

3.

Solæ creaturæ rationales possunt adoptari.

Adoptiui esse possunt, etiam præsciti, pro eo tempore quo sunt iusti.

Iusti veteris testamenti etiam sunt adoptiui.

Propter

O 2